

ΤΟΥ ΒΑ ΛΙΒΡΙΑ

ΤΕΥΧΟΣ 3 - ΦΛΕΒΑΡΗΣ 2011 - ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΙΤΙΜΟ

ΕΝΤΥΠΟ ΔΡΟΜΟΥ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΥΤΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΗΝ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΤΟΥΜΠΑ ΚΑΙ ΣΕ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΓΕΙΤΟΝΙΕΣ

*Ω ευγενικοί μου
άνθρωποι,*

η ζωή είναι σύντομη...

Αν ζούμε, ζούμε για να

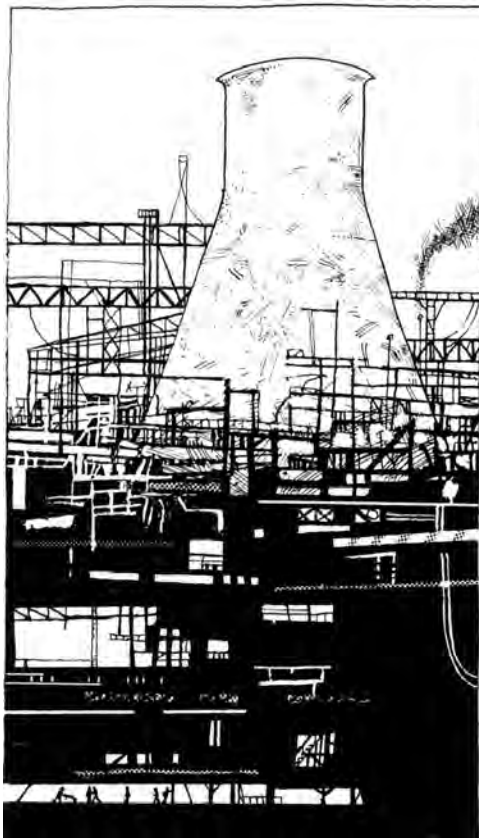
πατήσουμε πάνω στα

κεφάλια των αφεντικών!

ΔΙΑΒΑΣΤΕ Σ'ΑΥΤΟ ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ

- ★ Ανταπόκριση από Ηγουμενίτσα
- ★ Η απόφαση των 300 μεταναστών απεργών πείνας
- ★ Στα νοσοκομεία δεν πληρώνουμε
- ★ Ούτε στα λεωφορεία πληρώνουμε
- ★ Το παιχνίδι της ενέργειας
- ★ Σε Αίγυπτο, Αλγερία, Τυνησία, οι εξεγέρσεις δεν είναι αυταπία
- ★ Στο φράκτη του Έβρου, στον πάτο του Αιγαίου...
- ★ Μέρρες Φλεβάρη
- ★ Βιβλία - αφίσες

ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΤΗΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ ΑΛΛΟΣ ΕΝΑΣ ΤΡΟΠΟΣ ΥΠΟΤΙΜΗΣΗΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΑΣ

Ηλεκτρικό ρεύμα, φυσικό αέριο, βενζίνη, πετρέλαιο... η ενέργεια βρίσκεται μέσα στην καθημερινότητά μας και αποτελεί ένα πολύ σημαντικό παράγοντα καθορισμού των ζωών μας. Ό,τι κάνουμε, ό,τι παράγουμε χρειάζεται ενέργεια: ο φωτισμός, η παραγωγή τροφής, η θέρμανση, η κατασκευή κατοικίας. Επίσης, η ενέργεια αποτελεί μία βασική πρώτη ύλη για την τροφοδότηση ολόκληρου του καπιταλιστικού συστήματος: κινεί τις μηχανές των εργοστασίων και τον βιομηχανιών, συμβάλει στην παραγωγή φτηνών καταναλωτικών προϊόντων, μεταφέρει τα καταναλωτικά προϊόντα από περιοχή σε περιοχή και από χώρα σε χώρα για εμπορικούς σκοπούς. Η ενέργεια είναι ένα εργαλείο στα χέρια μας. Μας; Τους;

(Συνέχεια στις σελίδες 6-7)

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ 300 ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ ΑΠΕΡΓΟΥΣ ΠΕΙΝΑΣ

Στις 25 Ιανουαρίου 300 μετανάστες ξεκίνησαν πανελλαδική απεργία πείνας με κεντρικό πολιτικό αίτημα την ΝΟΜΙΜΟΠΟΙΗΣΗ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ που ζουν και εργάζονται στην Ελλάδα. Ο αγώνας τους, από τις πρώτες μέρες, θα συναντήσει την κατασυκοφάντηση και τις πιέσεις από τα ΜΜΕ, από όλα σχεδόν τα κόμματα, από θεσμικούς φορείς όπως ηρωτάνεις και φυσικά τους μπάτσους. Στα αιτήματα των μεταναστών στεκόμαστε δίπλα τους γνωρίζοντας πως αν και μειοψηφία ορθώνουμε την γραθιά της αλληλεγγύης απέναντι στον διάχυτο κανιβαλισμό του "όλοι εναντίον όλων" που προωθούν τα αφεντικά για να μας κρατούν διαχωρισμένους/ες. (Διαβάστε την ανακοίνωση των απεργών πείνας στη σελίδα 3)

#3

Touba Libre!

Ελεύθερη Τούμπα!

Καλή χρονιά, με υποτίμηση, υποτίμηση, υποτίμηση!!!

Υποτίμηση της ανθρώπινης ζωής

Την Κυριακή 19 Δεκεμβρίου 2010, συνέβη ακόμα ένα εργατικό "ατύχημα" όπως εκατοντάδες άλλα κάθε χρόνο στα εργασιακά κάτεργα της ελληνικής επικράτειας. Η ιδιαιτερότητα του τραγικού γεγονότος ήταν ότι έγινε μέσα στο υπουργείο εργασίας. Ο 44χρονος Αιγύπτιος μετανάστης κατά την διάρκεια καθαρισμού τζαμιών σε κτίριο της "Γενικής Γραμματείας Διαχείρισης Κοινοτικών και Άλλων Πόρων" του υπουργείου Εργασίας, έπεσε από τον 3ο όροφο στο έδαφος, όπου άφησε και την τελευταία του πνοή... Είναι γεγονός ότι επί 9 ημέρες δεν υπήρξε ενημέρωση για το συμβάν. Από τα πρώτα στοιχεία προκύπτει ότι ο άτυχος εργαζόμενος ήταν και ανασφάλιστος. Καθώς υπήρχε αδήλωτη σχέση εξαρτημένης εργασίας με την εταιρεία, παρά το εγχείρημα να παρουσιαστεί ως υπεργολάβος από το υπουργείο.

Δε μας φαίνεται περίεργο που αυτό το γεγονός δεν ακούστηκε σχεδόν καθόλου, πέρα από την άθλια ανακοίνωση του υπουργείου εργασίας και τις ανακοινώσεις των υπόλοιπων κομμάτων για λόγους αντιπολίτευσης. Δύο χρόνια μετά τη δολοφονική επίθεση στην συνδικαλιστρια της ΠΕΚΟΠ Κ.Κούνεβα, οι εργαλαβικές εταιρίες συνεχίζουν να λειτουργούν παντού, μέσα και έξω από το δημόσιο. Από τον καθαρισμό του ΜΕΤΡΟ και του ΗΣΑΠ μέχρι το ΑΠΘ στη Θεσσαλονίκη, από την adeco και τη maprower, που καταστρατηγούν τα εργασιακά δικαιώματα ρίχνουν τους μισθούς, ελαστικοποιούν τις σχέσεις εργασίας, δημιουργούνται παντού συνθήκες δουλεμπορίου και αόρατοι θανάτοι, όπως ο παραπάνω...

Υποτίμηση των πιο υποτιμημένων.

Δεν έφτανε η FRONTEX και η στρατιωτική διαχείριση των μεταναστευτικών ροών ή τα ήδη υπάρχοντα στρατόπεδα συγκέντρωσης, στον πόλεμο κατά των μεταναστών που έχουν κηρύξει κράτος, φασίστες-αγανακτισμένοι πολίτες και αφεντικά έρχεται να προστεθεί και το 12 χλμ τοίχος στα σύνορα του Έβρου.

Τι να πει όμως η υποτίμηση των πιο υποτιμημένων; Σημάνει, να βομβαρδίζουν το σπίτι σου, να χάνεις τους δικούς σου, να αναζητάς την επιβίωση χωρίς να ξέρεις τι σε περιμένει και στη συνέχεια να σε βουλιάζουν στη θάλασσα, να σε περιμένουν ναρκοπέδια, στρατόπεδα συγκέντρωσης, και να σε κυνηγούν στρατιωτικοί και μπάτσοι με το όπλο στο χέρι. Για να δουλέψεις σχεδόν τζάμπα και όταν δε σε χρειάζονται να σε στέλνουν στον αγύριστο.

Αυτός ήταν και είναι ο καπιταλισμός, μια κρεατομηχανή καταστροφής ανθρώπινων ζωών που όταν δε συναντά κοινωνικές αντιστάσεις επεκτείνεται αδηφάγα. Και όταν

δε σκορπά το θάνατο, διασπείρει την ψευδαίσθηση ότι "εμείς καλά είμαστε, δε βλέπεις τι γίνεται αλλού;"

Υποτίμηση αυτών που πίστευαν ότι "εμείς καλά είμαστε..."

Μήνα με το μήνα βλέπουμε την καθημερινότητα μας να αλλάζει προς το χειρότερο. Τι να πρωτοαναφέρουμε, είμαστε στη φάση "θα ξεχάσουμε και αυτά που ξέραμε". Ό,τι θεωρούσαμε δεδομένο μέχρι πέρσι, πάει και τελείωσε! Περικοπές μισθών, αυξήσεις στα βασικά αγαθά, αυξήσεις σε εισιτήρια μεταφορών, είσοδος 5 ευρώ στα νοσοκομεία, αυξήσεις στα τιμολόγια της ΔΕΗ. Επιχειρησιακές συμβάσεις και περικοπές δώρων... Κατακτήσεις αγώνων εδώ και δεκαετίες, σαρώνονται από τα νέα νομοσχέδια και τις ρυθμίσεις των κρατούντων. Το πιο μεγάλο ψέμα είναι η λεγόμενη «κατοχή του ΔΝΤ» που στην πραγματικότητα αποκρύπτει το ότι οι αποφάσεις παίρνονται από το ελληνικό κοινοβούλιο και τα υπουργεία και δεν επιβάλλονται από έξω. Οι μόνοι που κερδίζουν από τον αδιάκοπο δανεισμό είναι τα αφεντικά μας και οι ελληνικές τράπεζες. Όλοι οι υπόλοιποι απλά θα πληρώσουμε τη νύφη, αν συνεχίσουμε να πιστεύουμε ότι δε μπορούμε να κάνουμε χωρίς αυτούς. Έτσι, λοιπόν, δεν έχουμε "χούντα του ΔΝΤ" όπως βροντοφωνάζουν οι αριστεροί αλλά "χούντα των αφεντικών"! Ο εχθρός μας είναι το κράτος, οι μπάτσοι, και τα αφεντικά μας. Όχι κάπου μακριά αλλά εδώ, στην όλο και πιο δύσκολη καθημερινότητα μας.

Υποτίμηση της νοημοσύνης μας.

Και ενώ η υποτίμηση μας βαράει κόκκινα. Αρχισαν όλοι να αναρωτιούνται ποιος φταίει; Μην είναι οι δημόσιοι υπάλληλοι, οι γιατροί, οι εργαζόμενοι στον ΟΣΕ, οι φαρμακοποιοί, οι εργαζόμενοι γενικώς...

Στο τέλος βρέθηκε ποιος φταίει... Στη γλώσσα της εξουσίας **φταίει πάντα ο πιο υποτιμημένος!** Το δεξί χέρι σηκώνεται, ο δείκτης τεντώνεται και δείχνει: οι ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ. Σε αυτή τη βάση άρχισε και ένας "δημόσιος" διάλογος μέσα από τηλε-μαϊντανούς, παπαγαλάκια και γκάλοπ. Άρχισε να καλλιεργείται ένας διάχυτος φασισμός προς αυτούς που ήρθαν από μακριά.... Σε κάποιες περιοχές η λογική αυτή έχει πάσει τόπο, όπως στην «πολυδιαφημισμένη» περιοχή του Αγ. Παντελεήμονα, όπου φασίστες έχουν κάνει πολιτοφυλακές που λίγο απέχουν από τους μελανοχιτώνες του Μουσολίνι.

Σε αυτές τις λογικές εμείς βρισκόμαστε απέναντι. Γνωρίζουμε, ότι ο ρατσισμός ρίχνει τα μεροκάματα και όχι οι μετανάστες. Ξέρουμε πως η Ευρώπη μια χαρά χρειάστηκε τα χέρια των μεταναστών-τριων νόμιμων ή παράνομων και μια χαρά ήλεγξε τις μεταναστευτικές ροές. Οι μετανάστες είναι καλοί για να κάνουν τις δύσκολες δουλειές, όταν είναι ασάρατοι, αναλώσιμοι και σε καθεστώς εξαιρέσεως. Από το καθάρισμα των υπουργείων και το χτίσιμο των δρόμων, στα ολυμπιακά έργα μέχρι τα χωράφια της μανωλάδας. Τώρα που η κρίση βαθαίνει και η εργασιακή υποτίμηση αυξάνεται, οι εργάτες και οι εργάτριες περισσεύουν είτε ντόπιοι είτε ξένοι. Έτσι και αλλιώς οι μετανάστες, που αποτελούν το διεθνές προλεταριάτο, είναι τα ταξικά μας και εμείς θα τους δείξουμε την αλληλεγγύη μας. Άλλωστε εμείς τους χρειαζόμαστε πιο πολύ απ' ότι αυτοί...

Εδώ και εξήμιση χρόνια αφετηρία για τις δικές μας διαδρομές υπήρξε η κατάληψη Φάμπρικα ΥΦΑΝΕΤ. Ένα εργοστάσιο που στα χρόνια λειτουργίας του, ως τα μέσα της δεκαετίας του '60, σηματοδεύτηκε από μεγάλους εργατικούς αγώνες, που στην δεκαετία του '80 και '90 εγκαταλείφθηκε ώστε το 2004 να ξαναοίξει τις πύλες του αυτή τη φορά ως κατάληψη-κοινωνικό κέντρο αντιεξουσιαστών-αναρχικών. Όλα αυτά τα χρόνια εκατοντάδες άνθρωποι διασταυρώθηκαν σε αυτό το χώρο και πολλοί/ες έβαλαν το δικό τους λιθαράκι στην υπόθεση της ελευθερίας. Το βασικό, όμως, διακύβευμα που για μας παραμένει κομβικό, είναι το πώς το ζήτημα της κοινωνικής επανάστασης θα πάψει να αποτελεί υπόθεση κάποιων μειοψηφιών. Οι καιροί δείχνουν πως το έδαφος είναι πρόσφορο ώστε σιγά σιγά να αρχίσει να γίνεται υπόθεση όλων των καταπιεσμένων. Οι σελίδες του Touba Libre ελπίζουμε να βοηθήσουν με τον τρόπο τους σε αυτή την κατεύθυνση.

ΘΑ ΤΑ ΠΟΥΜΕ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ!

Επικοινωνία: toubalibre@yfanet.net

Στο διαδίκτυο: toubalibre.squat.gr

Διαδώστε, χαρίστε, φωτοτυπίστε...

Η ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΩΝ 300 ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ ΑΠΕΡΓΩΝ ΠΕΙΝΑΣ

Είμαστε μετανάστες και μετανάστριες από όλη την Ελλάδα. Ήρθαμε εδώ διωγμένοι από τη φτώχεια, την ανεργία, τους πολέμους, τις δικτατορίες. Οι πολυεθνικές της Δύσης και οι πολιτικοί υπηρέτες τους στις πατρίδες μας, δεν μας άφησαν άλλη επιλογή από το να ρισκάρουμε τις ζωές μας 10 φορές για να έρθουμε μέχρι την πόρτα της Ευρώπης. Η Δύση που καταληστεύει τον τόπο μας, με το απείρωσ καλύτερο βιοτικό επίπεδο από εκεί, είναι για μας η μοναδική ελπίδα να ζήσουμε σαν άνθρωποι. Ήρθαμε (με κανονική ή όχι είσοδο) στην Ελλάδα και δουλεύουμε για να ζήσουμε εμείς και τα παιδιά μας. Βρισκόμαστε στην αναξιοπρέπεια και στο σκοτάδι της παρανομίας για να ωφελούνται οι εργοδότες και οι υπηρεσίες του κράτους από την άγρια εκμετάλλευση της εργασίας μας. Ζούμε από τον ιδρώτα μας και με το όνειρο κάποια στιγμή να αποκτήσουμε ίσα δικαιώματα με τους έλληνες συναδέλφους.

Το τελευταίο καιρό τα πράγματα έχουν γίνει πολύ δύσκολα για εμάς. Όσο κόβονται οι μισθοί και οι συντάξεις, όσο ακριβαίνουν τα πάντα, τόσο ο μετανάστης παρουσιάζεται ως φταίχτης, ως ο υπαίτιος για την εξαθλίωση και την άγρια εκμετάλλευση των ελλήνων εργαζομένων και μικροεπιχειρηματιών. Η προπαγάνδα φασιστικών και ρατσιστικών κομμάτων και οργανώσεων έχει πλέον γίνει η επίσημη γλώσσα του κράτους για το μεταναστευτικό. Η φρασεολογία τους αναπαράγεται πλέον αυτούσια από τα ΜΜΕ όταν μιλάνε για εμάς. Οι «προτάσεις» τους πλέον εξαγγέλλονται ως κυβερνητικές πολιτικές. Τείχος στον Έβρο, πλωτά στρατόπεδα και ευρωστρατός στο Αιγαίο, πογκρόμ και τάγματα εφόδου στις πόλεις, μαζικές απελάσεις. Πάνε να πείσουν τους έλληνες εργαζόμενους, πως συνιστούμε ξαφνικά απειλή για αυτούς, πως εμείς φταίμε για την πρωτοφανή επίθεση που δέχονται από τις ίδιες τους τις κυβερνήσεις.

Η απάντηση στο ψέμα και στη βαρβαρότητα πρέπει να δοθεί τώρα και θα την δώσουμε εμείς οι μετανάστες και μετανάστριες. Μπαίνουμε μπροστά με τη ζωή μας για να σταματήσουμε τώρα την αδικία σε βάρος μας. Ζητάμε την νομιμοποίηση όλων των μεταναστών/τριών, ζητάμε ίσα πολιτικά και κοινωνικά δικαιώματα και υποχρεώσεις με τους έλληνες εργαζομένους και εργαζόμενες. Ζητάμε από τους έλληνες συναδέλφους μας εργαζόμενους, από κάθε άνθρωπο που τώρα υποφέρει κι αυτός από την εκμετάλλευση του ιδρώτα του, να σταθεί δίπλα μας. Να στηρίξει τον αγώνα μας, για να μην αφήσει να επικρατήσει και στο δικό του τόπο το ψέμα και η αδικία, ο φασισμός και η απολυταρχία των πολιτικών και οικονομικών ελίτ. Αυτό δηλαδή που έχει επικρατήσει και στις δικές μας πατρίδες και μας ανάγκασε να ξενιτευτούμε για να μπορέσουμε να ζήσουμε με αξιοπρέπεια, εμείς και τα παιδιά μας. Δεν έχουμε άλλο τρόπο για να ακουστεί η φωνή μας, για να μάθετε το δίκιο μας. Τριακόσιοι (300) από εμάς ξεκινάμε Πανελλαδική Απεργία Πείνας σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη, στις 25 του Γενάρη. Βάζουμε την ζωή μας σε κίνδυνο, γιατί έτσι κι αλλιώς δεν είναι ζωή αυτή για ένα αξιοπρεπή άνθρωπο. Προτιμούμε να πεθάνουμε εδώ, παρά τα παιδιά μας να ζήσουν αυτά που περάσαμε εμείς.

Ιανουάριος 2011

Η Συνέλευση των μεταναστών απεργών πείνας

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΗ ΑΠΟ ΗΓΟΥΜΕΝΙΤΣΑ

Το Σάββατο 29/2/2011 πραγματοποιήθηκε πορεία αλληλεγγύης στους μετανάστες, από αναρχικές και αντιεξουσιαστικές συλλογικότητες και άτομα στην Ηγουμενίτσα. Το τελευταίο διάστημα έχει ενταθεί ένας πραγματικός πόλεμος εναντίων των μεταναστών που συγκεντρώνονται στην περιοχή στην προσπάθεια τους να φύγουν προς την ευρώπη. Τα περιστατικά δε στερούνται βαρβαρότητας, με τους οπκε να τους καταστρέφουν τους καταυλισμούς, τους λιμενόματσους να έχουν δολοφονήσει ένα κούρδο χτυπώντας τους το κεφάλι στο κράσπεδο και τους ντόπιους κυνηγούς να εκπαιδεύουν τα σκυλιά τους πάνω τους.

Με τελευταίο γεγονός τον πυροβολισμό μεταναστών κοντά στο λιμάνι από τον οδηγό άγνωστου αυτοκινήτου. Οι αφορμές ήταν πάρα πολλές και η απόσταση μέχρι την Ηγουμενίτσα δε στάθηκε εμπόδιο στο να συγκεντρωθούν πάνω από 400 άτομα από Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Πάτρα, Γιάννενα, Κοζάνη, Πτολεμαΐδα, Κέρκυρα, Αγρίνιο.. Η πορεία ήταν πολύ δυναμική με παλμό και είχε καλή ανταπόκριση από αρκετούς κατοίκους της περιοχής και κυρίως πιτσιρικάκια που μας ακολουθούσε κατά πόδας. Φυσικά, η αστυνομική παρουσία δεν ήταν αμελητέα με πάρα πολλές διμοιρίες που κατέκλυσαν την πόλη και απόδειξαν για ακόμα μια φορά τη στάση του κράτους απέναντι σε τέτοιου είδους κινήσεις. Η πιο συγκινητική στιγμή ήταν όταν η πορεία έφτασε στο λιμάνι έξω από την πόλη, όπου εκτιμάται ότι μένουν γύρω στους 2000 μετανάστες μέσα στο δάσος. Γύρω στους 100 από αυτούς προσπάθησαν να ενωθούν με την πορεία αν και τα ματ σταμάτησαν τους περισσότερους.

ΣΤΑ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΑ ΔΕΝ ΠΛΗΡΟΝΟΥΜΕ...

Ακούγεται σαν ανέκδοτο. Εν μέσω κρίσης και ό,τι αυτό συνεπάγεται στην καθημερινότητα μας ως εργαζόμενοι/ες, άνεργοι/ες, ανασφάλιστοι/ες, μετανάστες κλπ. το κράτος να ετοιμάζει μια άνευ προηγουμένου επίθεση σε έναν από τους πιο σημαντικούς τομείς της επιβίωσης μας, την ΥΓΕΙΑ. Κι όμως τελικά δεν είναι καθόλου ανέκδοτο, όπως και η συνολική επίθεση που δεχόμαστε στο κομμάτι της καθημερινότητας μας που αφορά το κόστος διαβίωσης, τις μετακινήσεις, τη φροντίδα των παιδιών ή των ηλικιωμένων, την ενέργεια και το νερό που καταναλώνουμε και πάει λέγοντας. Θα λέγαμε πως κομμάτι της εξόδου από την κρίση για τα αφεντικά είναι η δική μας υποτίμηση ως εργαζόμενοι/ες.

Το δημόσιο και δωρεάν σύστημα υγείας (όπως και αντίστοιχα η παιδεία και η κοινωνική ασφάλιση) υπήρξε μια απάντηση του ελληνικού κράτους - γνωστή και ως σοσιαλδημοκρατία - στην όξυνση των κοινωνικών και ταξικών αγώνων την περίοδο της μεταπολίτευσης. Ουσιαστικά επρόκειτο για μια κίνηση ενσωμάτωσης και παγώματος αυτών των αγώνων (αφού δεν υπήρχε άλλη διεξόδος τότε για τα αφεντικά), η οποία εξέφραζε παράλληλα και μια κοινωνική ανάγκη: την ελευθερία πρόσβασης στην περίθαλψη και την υγεία καθώς και την προστασία των πιο αδύναμων. Δεν τρέφουμε αυταπάτες όμως για το τι σημαίνει το κράτος να διαχειρίζεται τις δικές μας ανάγκες ακόμα και εάν του προσάπτουμε το προσωνύμιο «κοινωνικό». Όπως έχει δείξει η ιστορία, όποτε αυτοί οι ταξικοί αγώνες υποχωρούν, το κράτος δε διστάζει να προχωρήσει σε επιθετικές κινήσεις με κατεύθυνση την περαιτέρω εμπορευματοποίηση αυτών των αναγκών.

Το σύστημα δημόσιας υγείας ανέκαθεν ήταν εμπορευματοποιημένο. Κάποιοι/ες δηλαδή έβγαζαν και συνεχίζουν να βγάζουν πολλά κέρδη εκμεταλλευόμενοι τις δικές μας ασθένειες. Πουλώντας φάρμακα και ελπίδα και διατηρώντας μας ικανούς να πάμε την επόμενη μέρα στην δουλειά. Οι χρήστες υπηρεσιών υγείας γνωρίζαμε τι επικρατούσε: φακελάκια, πελατειακές σχέσεις, νοσοκομεία προθάλαμος των ιδιωτικών ιατρείων, νταραβέρια φαρμακοβιομηχανιών με γιατρούς και διοικήσεις. Με τις αλλαγές που προωθούνται τελευταία στο σύστημα υγείας η εμπορευματοποίηση θα είναι πιο ορθολογική και πιο αδιάστακτη. Προφανώς εις βάρος μας

Τι σημαίνει αυτό;

Η μείωση της κρατικής χρηματοδότησης, η μείωση προσωπικού, οι περικοπές μισθών, η εντατικοποίηση της εργασίας και τα εξαντλητικά ωράρια για τους εργαζόμενους στις δομές υγείας, τις συγχωνεύσεις και το κλείσιμο δομών, σημαίνουν καταρχήν ξεζούμισμα των εργαζομένων (δηλαδή υποτίμηση της εργασίας τους) και υποβάθμιση της ποιότητας των παρεχόμενων υπηρεσιών. Παράλληλα, με την εφαρμογή του εισπρακτικού μηχανισμού και την κοστολόγηση των διαγνωστικών εξετάσεων ορθώνονται νέοι φραγμοί στην πρόσβαση, κυρίως γι' αυτούς/ες που αδυνατούν να πληρώσουν και συγχρόνως έχουν τη μεγαλύτερη ανάγκη. Τους άνεργους, τις ανασφάλιστες, τις μετανάστριες, τους χαμηλοσυνταξιούχους. Όσοι δεν είναι επικερδείς θα πετιούνται απ' έξω ή στην καλύτερη θα πρέπει να συμβιβαστούν με μια στοιχειώδη, στα όρια της αναξιοπρέπειας, ιατροφαρμακευτική περίθαλψη.

Ο εισπρακτικός μηχανισμός στα κέντρα υγείας και τα νοσοκομεία είναι πλέον γεγονός.

Πρακτικά αυτό σημαίνει:

- ▶ 5ευρω, και βάλε, ως εισιτήριο, τόσο για τους ανασφάλιστους, όσο και για ένα μεγάλο κομμάτι των ασφαλισμένων για μια επίσκεψη. Το χαράτσι αυτό προς το παρόν εφαρμόζεται στις τακτικές επισκέψεις αλλά πρόκειται προσεχώς να επεκταθεί και στα επείγοντα περιστατικά.
- ▶ Πληρωμή των ιατρικών εξετάσεων, που κυμαίνεται από 5ευρώ για μια ακτινογραφία και μπορεί να φτάσει τα 80 ευρώ για μια αξονική (με σημερινές τιμές που θα ανατιμολογηθούν σύντομα).
- ▶ Στην ολόημερη λειτουργία των νοσοκομείων, οι έχοντες τη δυνατότητα να καταβάλλουν από 50 ευρώ και πάνω θα μπορούν να εξυπηρετούνται άμεσα και να λύνουν το πρόβλημα τους χρησιμοποιώντας τις υποδομές του δημόσιου νοσοκομείου, φανερά σε βάρος αυτών που δεν θα μπορούν να καταβάλλουν τέτοιες αμοιβές.
- ▶ Πολύ πιθανό στο μέλλον, σε περίπτωση που ο ασθενής δεν έχει χρήματα, με τον αριθμό ταυτότητάς του θα χρεώνεται μέσα από τη φορολογική του δήλωση. Έτσι, αν κάποιος/α είναι ανασφάλιστος/η τα χρήματα θα πληρώνονται ούτως ή άλλως, σε μια περιοχή του κόσμου που η ανεργία βαράει κόκκινα.

ΟΥΤΕ ΣΤΑ ΛΕΩΦΟΡΕΙΑ ΠΛΗΡΩΝΟΥΜΕ!!!

Για το μέλλον προβλέπεται διαχωρισμός των νοσοκομείων ανά τάξη ασθενών. Φτωχοκομεία, δηλαδή, που θα εξυπηρετούν τους περισευούμενους (ασφαλισμένοι της πρόνοιας, ανασφάλιστοι που φυσικά ευδοκούν μέσα στη μαύρη εργασία-, άνεργοι που μέσα στη συγκυρία της κρίσης όλο και αυξάνονται-, μετανάστες). Ως αποτέλεσμα, οι πιέσεις που ασκούνταν μέχρι τώρα, αναφορικά με την ποιότητα των υπηρεσιών που προσέφεραν τα νοσοκομεία, από αυτούς που έχουν οικονομική ή και κοινωνική δύναμη (φακελάκι, πολιτικό βύσμα, προνομιούχα ταμεία), θα πάψουν, μια και αυτοί θα εξυπηρετούνται σε άλλα νοσοκομεία. Άμεση συνέπεια θα είναι φυσικά η απόλυτη εξαθλίωση των φτωχοκομείων.

Σκοπός αυτού του κειμένου δεν είναι να αρχίσουμε όλοι μαζί την κλάψα αλλά να συνειδητοποιήσουμε το μέγεθος της επίθεσης που έχει εξαπολύσει το κράτος τον τελευταίο χρόνο απέναντι σε συλλογικά κεκτημένα. Πρέπει να αναλογιστούμε ότι δεν είμαστε έρμαιο του κοινοβουλίου ή των κρατικών αποφάσεων που παίζουν με τις ζωές μας και τα προβλήματά μας. Αντίθετα, μπορούμε να καταφέρουμε πολλά αν συναντηθούμε, επικοινωνήσουμε ουσιαστικά και αντιληφθούμε τη δύναμη που έχουμε συλλογικά απέναντι στα αφεντικά μας, τους κρατικούς φορείς και οποιονδήποτε επιβάλει μέτρα για το "καλό" μας, που στην πραγματικότητα πρόκειται για το καλό της οικονομίας τους.

- *Δεν θα αποδεχτούμε την υποτίμηση της ζωής και της νοημοσύνης μας.
- *Δεν αναγνωρίζουμε την καστολόγηση της ανθρώπινης ζωής και δεν είμαστε διατεθειμένοι να πληρώσουμε και άλλο για την αναπαραγωγή μας.
- *Δεν ανεχόμαστε κανένα φραγμό στην ελεύθερη πρόσβαση στην υγεία.
- *Άνεργοι/ες, εργαζόμενες/οι, επισφαλείς, μετανάστες/στρίες μαζί με εργαζόμενους στο χώρο της υγείας μπορούμε στην πράξη, αυτόοργανωμένα και αλληλέγγυα, να σαμποτάρουμε τον εισπρακτικό μηχανισμό.

Οι κινητοποιήσεις πανελλαδικά ενάντια στις αυξήσεις των εισιτηρίων στα Μέσα Μαζικής Μεταφοράς συνεχίζονται. Το Σάββατο 29 Ιανουαρίου πραγματοποιήθηκε πορεία 700 ατόμων στο κέντρο της Θεσσαλονίκης ενάντια στις αυξήσεις των εισιτηρίων του ΟΑΣΘ. Παράλληλα πλήθος δράσεων σαμποτάζ ακυρωτικών μηχανημάτων καθώς και προπαγάνδης για την μη ακύρωση εισιτηρίου πραγματοποιήθηκαν το Γενάρη και προγραμματίζονται για τον Φλεβάρη από διάφορες συλλογικότητες, όπως η πρωτοβουλία κατοίκων Τούμπας, οι «επιβάτες Θεσσαλονίκης» καθώς και πρωτοβουλίες φοιτητικών σχημάτων. Αντίστοιχες κινήσεις, που εμπνέονται από το κίνημα ενάντια στην πληρωμή διοδίων, λαμβάνουν χώρα και στην Αθήνα. Χιλιάδες εργαζόμενοι, άνεργοι, επισφαλείς, μετανάστες και φοιτητές κάνουν το αυτονόητο: επιλέγουν να μην πληρώσουν για αυτά που δικαιούνται.

Μας επιβάλλουν:

- Αυξήσεις 40% στα εισιτήρια
- Κατάργηση γραμμών και μείωση δρομολογίων για μας
- Κατάργηση ΣΣΕ και περικοπές αποδοχών για τους εργαζόμενους

Απαντάμε με:

- Άρνηση πληρωμής εισιτηρίου
- Αλληλεγγύη στον αγώνα των εργαζόμενων στις συγκοινωνίες

ΑΥΤΟΝΟΜΟ ΣΤΕΚΙ | autonomo_steki@yahoo.gr | <http://autonomosteki.espnblogs.net/>

Οργανωθήμαστε στις γειτονίες μας Συλλογικοποιούμε τους αγώνες μας Συνδεόμαστε με εργαζόμενους σε νοσοκομεία και στις μεταφορές

ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΤΗΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ:

ΑΛΛΟΣ ΕΝΑΣ ΤΡΟΠΟΣ ΥΠΟΤΙΜΗΣΗΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

(Συνέχεια από εξώφυλλο ...)

Η άνοδος των τιμών του ρεύματος αποτελεί στις σημερινές συνθήκες μία έμμεση επίθεση στο μισθό και στο κόστος επιβίωσής μας η οποία γίνεται λίγο λίγο για να μην το πάρουμε χαμπάρι.

Το πώς φτάνει η ενέργεια από τον τόπο παραγωγής της στα σπίτια μας για να γίνει φως με το οποίο διαβάζουμε το βράδυ, το πώς φτάνει να τροφοδοτεί τις ηλεκτρικές μας συσκευές είναι μία μεγάλη ιστορία... όπως επίσης και ο τρόπος με τον οποίο χρησιμοποιείται η ενέργεια και ποια τελικά συμφέρονα εξυπηρετεί. Ως προς αυτό, υπάρχουν διάφορες κοινωνικές ανισότητες που πολλές φορές τις αγνοούμε. Για παράδειγμα, ξέρουμε από πού προέρχονται οι ενεργειακοί πόροι και ποιες περιβαλλοντικές και κοινωνικές συνθήκες επικρατούν σε αυτές τις περιοχές; Ή γνωρίζουμε ότι η ενέργεια χρησιμοποιείται για να τροφοδοτήσει μηχανές οι οποίες με την σειρά τους χρησιμοποιούνται για να αντικαταστήσουν θέσεις εργασίας*; Στην συνέχεια του κειμένου θα αναφερθούμε σε έναν άλλο αρκετά επίκαιρο παράγοντα κοινωνικής ανισότητας που αφορά στην ενέργεια. Αυτόν της αύξησης των τιμών της ενέργειας που χρειαζόμαστε για την επιβίωσή μας.

Αλλαγή των τιμολογίων της ΔΕΗ: αύξηση για τα νοικοκυριά, μείωση για βιομηχανία και καταστήματα

Η άνοδος των ενεργειακών τιμολογίων για τα νοικοκυριά δεν αποτελεί απλά μερικά ευρώ μεγαλύτερο κόστος. Ακριβώς επειδή η ενέργεια είναι τόσο σημαντική για εμάς αλλά και για το σύστημα γενικότερα, η άνοδος των ενεργειακών τιμολογίων είναι, κατά την γνώμη μας, μέρος μίας πολιτικής απόφασης η οποία βάζει περισσότερους περιορισμούς στις καθημερινές μας ανάγκες (όπως η θέρμανση), στις μετακινήσεις μας, στην δουλειά μας. Κατά μία έννοια η άνοδος των τιμών του ρεύματος αποτελεί στις σημερινές συνθήκες μία έμμεση επίθεση στο μισθό και στο κόστος επιβίωσής μας η οποία γίνεται λίγο λίγο για να μην το πάρουμε χαμπάρι. Και αυτό το λέμε γιατί η άνοδος των ενεργειακών τιμολογίων μετά την 1η Ιανουαρίου του 2011 που είναι από τις μεγαλύτερες των τελευταίων χρόνων (αύξηση μέχρι 11% για κατανάλωση μέχρι 800 Kwh, μέχρι 3% κατανάλωση 1000 έως 2500 Kwh) δεν είναι μεμονωμένη ούτε θα είναι και η μοναδική.

Σύμφωνα με δημοσιεύματα του τύπου, η διοίκηση της ΔΕΗ έχει ταχθεί υπέρ της επίσης σταδιακής αύξησης των τιμολογίων, προκειμένου να αποφευχθεί μία απότομη άνοδος-σοκ αφού υπολογίζεται ότι μέχρι το 2013 θα πρέπει να αυξηθεί τα τιμολόγια τουλάχιστον κατά 40-50%! Αυτές οι αυξήσεις συμβαίνουν για τρεις λόγους: 1) η ΔΕΗ προωθεί την ανταγωνιστικότητα της ενέργειας για το καινούργιο φρούτο των Ανανεώσιμων Πηγών Ενέργειας (ΑΠΕ) επιδοτώντας την με ένα επιπλέον τέλος το οποίο πληρώνουμε εμείς στον λογαριασμό μας, 2) η ΔΕΗ αναμένεται να αρχίσει να πληρώνει πρόστιμα για να αντεπεξέλθει στις απαιτήσεις του χρηματιστηρίου ρύπων και των οριζόμενων από την σχετική αγορά ορίων εκπομπών διοξειδίου του άνθρακα, 3) η ΔΕΗ πρέπει να ανεβάσει τις τιμές της ώστε να καταστήσει, σύμφωνα με τους κανονισμούς της ελεύθερης

αγοράς, ανταγωνιστικές τις ιδιωτικές εταιρίες παραγωγής ενέργειας, οι οποίες προς το παρόν πουλάνε ενέργεια κυρίως σε βιομηχανία και καταστήματα.

Παράλληλα με την αύξηση των τιμολογίων για τα νοικοκυριά γίνεται και μείωση της τιμής πώλησης στην βιομηχανία (μέχρι 8%) και τα καταστήματα (μέχρι 9,2%). Αυτό μας δείχνει και την ταξική φύση της αλλαγής, δηλαδή ότι το κόστος θέλουν να το πληρώσει η εργατική τάξη εξαιρώντας τα υπόλοιπα οικονομικά συμφέρονα. Αυτό το εγχείρημα δεν είναι περίεργο που προέρχεται από μία δημόσια εταιρία όπως η ΔΕΗ. Η ΔΕΗ δεν υπήρξε ποτέ ούτε φυσικά είναι σήμερα μία «φιλολαϊκή» εταιρία. Κάθε εταιρία έχει ως σκοπό της το κέρδος και όποιος εξαρτάται από τα συμφέρονά της (ορισμένοι μόνιμοι εργαζόμενοι, γραφειοκράτες συνδικαλιστές και λοιποί παρατρεχάμενοι) δεν μπορεί να μας πει κάτι διαφορετικό. Η ουσία, για εμάς, βρίσκεται στο γεγονός ότι η τιμή της ενέργειας, είναι πάντ' οτε σε άμεση εξάρτηση με το πόσο έντονος είναι ο κοινωνικός ανταγωνισμός. Έτσι καθώς στις μέρες μας τα πράγματα γίνονται όλο και πιο ανταγωνιστικά, ακριβαίνει για εμάς η τιμή της κιλοβατώρας. Όχι όμως και για τον ΣΕΒ, το πιάσατε το υπονοούμενο; Επιπλέον μπαίνουν στην μέση ιδιωτικά συμφέρονα όπως του Μυτιληναίου για να πάρουν το κομμάτι τους από την πίτα. Όχι όμως μόνοι τους, σε συνδιασμό με τα κρατικά συμφέρονα θα πούμε εμείς. Με δύο λόγια αυτό μου μας επιφυλάσσει κράτος και κεφάλαιο όσον αφορά τις ενεργειακές τιμές είναι: πιο φτηνή ενέργεια από ιδιωτικές μονάδες παραγωγής για την βιομηχανία και τα καταστήματα, πιο ακριβή ενέργεια από τον κρατικό τομέα για τα νοικοκυριά.

Τα πολυδιαφημισμένα κοινωνικά τιμολόγια της ΔΕΗ με τα οποία μας βομβαρδίζουν στην τηλεόραση μιλάνε για μείωση της κατανάλωσης κατά 10% και 20% σύμφωνα με κοινωνικά κριτήρια (π.χ. για χαμηλά εισοδήματα). Θεωρούμε ότι όλη αυτή η ιστορία είναι σχεδιασμένη ξεκάθαρα ως μία προπαγάνδα που προσπαθεί να αποπροσανατολίσει τον κόσμο από αυτό που πραγματικά συμβαίνει. Σου λένε δηλαδή ότι προνοούν για μείωση τιμών, όμως δεν σου εξηγούν ότι αυτό θα γίνει πάνω στην αύξηση που θα λάβει χώρα! Δηλαδή σου υπόσχονται ουσιαστικά □ μία μικρότερη αύξηση, μόνο που αυτό δεν στο λένε ξεκάθαρα! Επιπλέον, τα κοινωνικά κριτήρια είναι σχεδιασμένα έτσι ώστε να μην μπορούν να τα πιάσουν τα κοινωνικά στρώματα που θα επωφελούνταν. Για παράδειγμα, μία μέση τετραμελής οικογένεια είναι αδύνατο να καταναλώνει μόνο 1000 με 1200 κιλοβατώρας το τετράμηνο

ιδιαίτερα στην χειμερινή περίοδο που οι ανάγκες είναι αυξημένες. Επιπλέον, είναι γνωστό ότι αν είσαι νέος/α, επισφαλής εργαζόμενος/η, άνεργος/η με τα ανάλογα εισοδήματα, η μόνη σου δυνατότητα ώστε να μην μένεις με τους γονείς σου είναι να συγκατοικείς με περισσότερους ανθρώπους και άρα να έχεις μία μεγαλύτερη κατανάλωση. Και ρωτάμε: πόσο επισφαλείς εργαζόμενοι ή περιστασιακοί άνεργοι καταφέρνουν να μένουν σε ένα σπίτι που καταναλώνει 800 κιλοβατώρες; Ελάχιστοι! Πολύ σωστά! Κερδίζετε δώρο μία οικιακή συσκευή που λειτουργεί... με φωτοβολταϊκά!

Ρύποι , ανανεώσιμες πηγές ενέργειας και το πράσινο παραμύθι

Ακούγοντας για φωτοβολταϊκά, ανεμογεννήτριες και υδροηλεκτρικές εγκαταστάσεις όλοι έχουμε την τάση να φανταζόμαστε στο μυαλό μας καθαρές φουτουριστικές πόλεις όπου όλα είναι αγνά και ήρεμα και οι κοινωνίες έχουν φτάσει στην πολυπόθητη ισορροπία μεταξύ ανθρώπου, τεχνολογίας και περιβάλλοντος. Η πραγματικότητα όμως απέχει πολύ από αυτό. Οι ανανεώσιμες πηγές ενέργειας (ΑΠΕ) δεν είναι κάτι καινούργιο, ο άνθρωπος πάντα χρησιμοποιούσε το νερό και τον αέρα για να παράγει ενέργεια για την μετακίνηση και την τροφή του. Για πιο σκοπό, λοιπόν, γίνεται τόσος ντόρος τελευταία για τις ΑΠΕ; Η ανάπτυξη των ΑΠΕ (και γενικότερα των πράσινων τεχνολογιών και προϊόντων) την τελευταία εικοσαετία, παρόλο που προωθείται με πρόσημα την σωτηρία του περιβάλλοντος στην πραγματικότητα είναι στην πραγματικότητα μια ανεκμετάλλευτη και πολλά υποσχόμενη αγορά, η οποία αν και φαντάζει ηθικά σωστή δεν παύει να αποτελεί τίποτα περισσότερο από ένα ωραιοποιημένο προσώπιο του κεφαλαίου. Στην πραγματικότητα, οι ΑΠΕ αποτελούν καινούργια καταναλωτικά προϊόντα που, από την μία μεριά, είναι σχεδιασμένα ώστε να δώσουν με τα κέρδη τους παράταση ζωής στο καταστροφικό τόσο για την κοινωνία όσο και το περιβάλλον καπιταλιστικό σύστημα και, από την άλλη μεριά, να διοχετεύσουν τις κοινωνικές και περιβαλλοντικές αντιστάσεις και ανησυχίες του κόσμου στην κατανάλωση «φιλικών προς το περιβάλλον» προϊόντων.

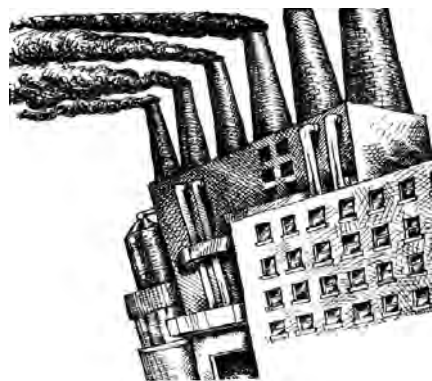
Θα ήταν αστέιο να πιστέψει κανείς πως ένα σύστημα που βασίζεται στην υπερκατανάλωση πρώτων υλών θα μπορούσε να λειτουργήσει μόνο με τις ΑΠΕ που από την φύση τους είναι ασυμμετρικές φύσης, ήπιας καταναλωτικότητας και χαμηλής έντασης. Θεωρούμε ότι το ενεργειακό σχέδιο που

προωθείται δεν είναι η αντικατάσταση των ορυκτών καυσίμων από τις ΑΠΕ αλλά ένας συνδυασμός στην χρήση τους με γνώμονα για την μεγαλύτερη δυνατή κερδοφορία και λειτουργικότητα. Μέσα σε αυτό το πλαίσιο εισάγεται και η ιδέα του χρηματιστηρίου ρύπων σύμφωνα με το οποίο μπαίνουν πρόστιμα σε εταιρίες (όπως η ΔΕΗ) πράγμα που, φυσικά δεν γίνεται για την σωτηρία του περιβάλλοντος. Θα μπορούσε να πει κανείς ότι δημιουργούνται δύο ταχύτητες στον πλανήτη: οι χώρες που θα έχουν λεφτά να αγοράζουν δικαιώματα ρύπανσης και οι χώρες που θα αναγκαστούν να δεσμεύσουν τους φυσικούς τους πόρους στην υπηρεσία της ελεύθερης αγοράς. Τέτοια είναι διλήμματα στα οποία μας βάζουν να διαλέξουμε. Εμείς προτείνουμε να βγούμε από τα αδιέξοδα που μας θέτουν και από ψεύτικα διλήμματα όπως η πράσινη ανάπτυξη που συνεχίζουν την ίδια λογική εκμετάλλευσης με οικολογικό προσώπιο. Οι αλλαγές που προωθεί κράτος και κεφάλαιο όπως η άνοδος των ενεργειακών τιμών δεν θεωρούμε ότι θα πραγματοποιηθούν έτσι κι αλλιώς. Η επιτυχία τους θα εξαρτηθεί από τις μορφές κοινωνικών αντιστάσεων που θα δώσουν τις απαντήσεις τους, τις μελλοντικές εξεγέρσεις και τις προοπτικές που θα ανοίξουν.

Κοινωνικές αντιστάσεις, άμυνες και προοπτικές

Πιστεύουμε ότι είναι σημαντικό να επιθεθούμε σε αυτό που συμβαίνει οργανώνοντας ανοιχτές συνελεύσεις στις γειτονίες για όλους τους για άνεργους, φοιτητές, επισφαλείς, «μαύρους» εργαζόμενους. Πολλά μπορούμε να κάνουμε αν μοιραστούμε τις αρνήσεις και τις επιθυμίες μας: να δείξουμε αλληλεγγύη σε όσους εργαζόμενους-γειτονές μας διασχίζουν για χρέη στη ΔΕΗ και σε ιδιωτικές εταιρίες, να οργανώσουμε στάση πληρωμών, να προχωρήσουμε σε αυτομείωση ενεργειακών τιμολογίων, να σχεδιάσουμε απαλλοτριώσεις ηλεκτρικού ρεύματος με σκοπό να πάρουμε πίσω αυτά που ήδη μας κλέβουν, να μεθοδεύσουμε την αυτοοργάνωση συλλογικών δομών αντιμεπορευματικής ενεργειακής παραγωγής. Πολύ σημαντικό στην πορεία του νέου κοινωνικού-ενεργειακού αγώνα που ανοίγει είναι να αντιληφθούμε ότι οι περιβαλλοντικοί και ταξικοί-εργατικοί αγώνες (και όχι οι γραφειοκρατικοί-συνδικαλιστικοί) σε Κοζάνη-Πτολεμαΐδα, είναι αγώνες που μας αφορούν. Να σαμποτάρουμε την παραγωγή, διανομή και μέτρηση της ενέργειας αν χρειαστεί. Σε μία τέτοια πορεία πραγμάτων δεν μπορούμε να μην οραματιστούμε μία κοινωνική-ταξική αυτοοργάνωση στη παραγωγή, διανομή και χρήση της ενέργειας που θα είναι από εμάς και για εμάς. Αυτό είναι και το ελπιδοφόρο στοιχείο στις δύσκολες μέρες που έρχονται. Ότι βγαίνει στην επιφάνεια η συλλογική ανάγκη να ξαναανακαλύψουμε το «εμείς». Αυτό να κάνουμε λοιπόν, μέσα από συζητήσεις, συνελεύσεις γειτονιάς, καταλήψεις, άμεσες δράσεις, σαμποτάζ, συνδέσεις με άλλους αγώνες. Να βάλουμε τις ανάγκες μας στο κέντρο του συνολικότερου αγώνα για κοινωνική απελευθέρωση.

Εμείς προτείνουμε να βγούμε από τα αδιέξοδα που μας θέτουν και από ψεύτικα διλήμματα, όπως η πράσινη ανάπτυξη, που συνεχίζουν την ίδια λογική εκμετάλλευσης με οικολογικό προσώπιο.

*Για παράδειγμα η μηχανοποίηση στις βιοτεχνίες, τα αυτόματα συστήματα για την πληρωμή λογαριασμών στις δημόσιες υπηρεσίες, κ.α.

Σε Αίγυπτο, Αλγερία, Τυνησία

Οι εξεγέρσεις δεν είναι ουτοπία

Το 2011, όπως έχει ήδη δείξει θα είναι μια ιδιαίτερη χρονιά για το βορειοαφρικανικό προλεταριάτο. Ο άνεμος της εξέγερσης φύσηξε και η ελευθερία επέστρεψε στους δρόμους. Τυνησία, Αίγυπτος, Αλγερία. Η πτώση του Μπεν Αλί, στις 14 Ιανουαρίου στην Τυνησία, έπειτα από 23 χρόνια στην εξουσία, μοιάζει να είναι η αρχή. Η συνέχιση της εξέγερσης και η προσπάθεια να επιβληθεί το δικαίωμα των εξεγερμένων υποδηλώνει πως δεν επρόκειτο για ένα ζήτημα καθαρά αντικυβερνητικό, όπως η αντικατάσταση του Μπεν Αλί. Αντιθέτως, εμφανίζεται ένα ζήτημα πολιτικό συνολικής υφής: δεν υπάρχει κανείς να εκπροσωπήσει πραγματικά αυτό που συμβαίνει. Δεν πρόκειται για αντιπολίτευση. Αν ισχύουν τα στοιχεία και οι πληροφορίες που αντλούμε από το διαδίκτυο, πρόκειται για μια επανάσταση της κοινωνίας, τόσο ενάντια στην τυραννία του Μπεν Αλί όσο και ενάντια στο χρεοκοπημένο σύστημα εκμετάλλευσης που η κοινοβουλευτική δικτατορία του Μπεν Αλί εξέφραζε. Βασικές αιτίες της κοινωνικής εξέγερσης υπήρξε η διαρκής υποτίμηση εδώ και χρόνια των εργατών, η υψηλή ανεργία και η συμπύεση των μισθών καθώς και η διαρκής άνοδος του κόστους διαβίωσης. Ίσως, έτσι να εξηγείται η οικονομική σταθερότητα (βλ. Δείκτες ανάπτυξης) για την οποία καυχόταν η Τυνησία και έχαιρε της επιδοκιμασίας του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου και πολλών ευρωπαϊών ηγετών. Η πολιτική καταπίεση (συνθήκη που συναντάται σε όλες τις χώρες της Βόρειας Αφρικής) και η απουσία ανεξάρτητων θεσμικών μορφών διαμεσολάβησης κατέστησαν την εξέγερση μοναδική μορφή έκφρασης της δυσαρέσκειας.

Η σπίθα που μέσα σε 20 περίπου μέρες ανέτρεψε ένα καθεστώς χρόνων εξαπλώθηκε γρήγορα και σε άλλες χώρες. Στην Αλγερία με την εξέγερση ενάντια στην αύξηση των τιμών των τροφίμων, όπου ο εκεί πρόεδρος τις πήρε πίσω με διάταγμα, και στην Αίγυπτο, που από τις 25 Ιανουαρίου με διαδηλώσεις παρόμοιες με αυτές στην Τυνησία, χιλιάδες άνθρωποι ξεχύθηκαν στους δρόμους ενάντια στο καθεστώς του Μουμπάρακ. Το πείσμα, η αποφασιστικότητα και ο αριθμός των εξεγερμένων φαίνεται πως είναι ικανά να αντιπαλέψουν την βία της αστυνομία και του στρατού (που σε πολλές περιπτώσεις έπαψε να ακολουθεί τις εντολές των αξιωματικών του). Στην Τυνησία έχουν καταγραφεί τουλάχιστον 100 νεκροί, παρομοίως και στην Αίγυπτο όπου τα γεγονότα συνεχίζουν να εξελίσσονται. Παρακάτω θα παρουσιάσουμε μια χρονολογική καταγραφή της εξέγερσης στην Τυνησία. Δυστυχώς λόγω πρακτικών δυσκολιών και έλλειψης κάποιων βασικών γνώσεων για τις πολιτικές ή συνδικαλιστικές οργανώσεις το χαρακτήρα τους, την ιστορικότητα τους και την ιδεολογική τοποθέτησή τους (αριστερά, ισλαμιστές, δημοκράτες κτλ.) θα εστιάζουμε κατά βάση σε στιγμές της ευρύτερης κοινωνικής κινητοποίησης και σύγκρουσης.

Τυνησία - ενάντια στη φτώχεια και στην καταπίεση της κρατικής μηχανής

17 Δεκεμβρίου: Αφορμή για την κοινωνική εξέγερση αποτέλεσε η δημόσια αυτοπυρπόληση του 26χρονου απόφοιτου πανεπιστημίου **Mohamed Bouazizi**, που πουλούσε φρούτα σε λαϊκή αγορά της πόλης **Sidi Bouzid** της Τυνησίας χωρίς άδεια, όταν αστυνομικοί, αφού τον χαστούκισαν και τον έφτυσαν στο πρόσωπο, επιχειρήσαν να κατασχέσουν το εμπόρευσμά του. Σε μια χώρα που μαστίζεται από ανεργία και κυρίως από νέους πτυχιούχους άνεργους αλλά και που η καταπίεση της διαφωνίας εκφράζεται με την καταστολή πολιτικών οργανώσεων και φυλακίσεις, η απόπειρα αυτοκτονίας του Μοχάμεντ με την μορφή δημόσιας διαμαρτυρίας (έχουν προηγηθεί έντεκα αυτοκτονίες ανέργων μόνο στην πόλη Μπουσαλέμ το 2010) αποτέλεσε την σπίθα που έβαλε φωτιά σε όλη την Τυνησία.

Μετά την αυτοπυρπόληση του Mohamed Bouazizi (ο οποίος έπειτα από μέρες στην εντατική υπέκυψε στις 5 Ιανουαρίου) κάτοικοι της Sidi Bouzid συγκεντρώθηκαν έξω από κυβερνητικά κτίρια για να διαμαρτυρηθούν κατά της αστυνομίας. Το περιστατικό προκάλεσε βίαιες διαμαρτυρίες, στις οποίες διαδηλωτές έκαιγαν λάστιχα και φώναζαν συνθήματα ενάντια στην ανεργία. Τις επόμενες μέρες οι πρώτες αυτές αντιδράσεις θα αρχίσουν να διαδέχονται σε όλο και περισσότερους ανθρώπους λαμβάνοντας το χαρακτήρα γενικευμένης κοινωνικής εξέγερσης.

22 Δεκεμβρίου: Άλλος ένας νέος αυτοκτόνησε αγγίζοντας καλδίο υψηλής τάσης. Πριν πεθάνει φώναζε: «Όχι στη μιζέρια! Όχι στην ανεργία!»

25 Δεκεμβρίου: Ο **Mohamed Amari**, 18 ετών, σκοτώθηκε από έναν πυροβολισμό της αστυνομίας όταν αυτή άνοιξε πυρ εναντίον των διαδηλωτών στην Sidi Bouzid. Ο Τυνησίος έφηβος σκοτώθηκε και άλλοι δέκα τραυματίστηκαν, όταν διαδηλωτές επιτέθηκαν σε φυλάκιο της εθνοφρουράς. Η κυβέρνηση αναφέρεται σε μεμονωμένα περιστατικά βίας υποκινούμενα από «ξένες δυνάμεις» που τα εκμεταλλεύεται η αντιπολίτευση για να αποσταθεροποιηθεί η χώρα (σας θυμίζει τίποτα;). Οι πληροφορίες για τα γεγονότα φιλτράρονται από τα ελεγχόμενα ΜΜΕ. Το μεγαλύτερο μέρος της κάλυψης των γεγονότων προέρχεται από δίκτυα όπως το Twitter, το Facebook και το YouTube. Αρκετοί bloggers στην προσπάθεια αντιπληροφόρησης συνελήφθησαν και ο εξοπλισμός τους κατασχέθηκε.

26 Δεκεμβρίου: Οργανωμένες διαδηλώσεις συνεχίζονται στην Sidi Bouzid για δη μέρα στη σειρά. Σημειώνονται επιθέσεις σε αστυνομικούς, κρατικά και κομματικά γραφεία με μολότοφ και πέτρες. Η αστυνομία απαντά με εντατικοποίηση της χρήσης των δακρυγόνων και εκατοντάδες συλλήψεις. Λήγουν οι διαπραγματεύσεις μεταξύ της Γενικής Ένωσης Εργατών και του τοπικού κυβερνήτη, καταλήγοντας

"Μοχάμεντ κλαίμε για σένα!
Θα κάνουμε αυτούς που φταίνε για το
θάνατο σου να κλάψουν!"

στην απελευθέρωση όλων των διαδηλωτών (34 προφυλακισμένοι ως τότε), με εξαίρεση 3 για "λόγους κρατικής ασφαλείας".

28 Δεκεμβρίου: Μεγάλες διαδηλώσεις ανέργων πτυχιούχων και αλληλέγγυων προς τον λαό της Σίντι Μπου Ζιντ στην πρωτεύουσα Τύνιδα. Συνθήματα κατά του καθεστώτος, ενάντια στην αύξηση των τιμών, και κοινωνικής δικαιοσύνης κυριαρχούν. Η Ομοσπονδία Εργατικών Συνδικάτων της Τυνησίας (Tunisian Federation of Labour Unions) οργάνωσε διαδήλωση στην Gafsa. Οι διαδηλώσεις συνεχίστηκαν και στις 29 ενώ η εξέγερση εξαπλώνεται και σε πολλές άλλες πόλεις.

30 Δεκεμβρίου: Η αστυνομία διέλυσε διαδηλώσεις στις πόλεις Monastir, Sbkha και Chebba. Την επομένη μια εθνική οργάνωση δικηγόρων κάλεσε σε συγκέντρωση στην πρωτεύουσα ενώ ο πρόεδρος της Λίγκας Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων της Τυνησίας, κατήγγειλε ότι δικηγόροι σε ολόκληρη τη χώρα είχαν χτυπηθεί άγρια από την αστυνομία.

3 Ιανουαρίου: Ανοίγουν τα σχολεία και τα πανεπιστήμια, η εξέγερση μεταφέρεται στους μαθητές και τους φοιτητές. Κάλεσμα μέσω facebook 11.000 νέων τυνησιών σε γενική απεργία. Μέσα σε λίγες μέρες, το "η εργασία είναι δικαίωμα" έχει δώσει τη θέση του σε συνθήματα όπως "αρκετά με τον Μπεν Αλί", "υπουργείο εσωτερικών = υπουργείο τρομοκρατίας", και άλλα ανοιχτά αντικυβερνητικά κι αντικαταστατικά συνθήματα.

6 Ιανουαρίου: Οι Τυνησιοί δικηγόροι κήρυξαν απεργία διαμαρτυρόμενοι και για τις βιαιοπραγίες αστυνομικών εις βάρος συναδέλφων τους τις προηγούμενες ημέρες. Τις επόμενες ημέρες και άλλοι επαγγελματικοί κλάδοι κήρυξαν απεργία. Ένταση, απεργίες, διαδηλώσεις και συλλήψεις μετά την κηδεία του Mohamed Bouazizi.

7 Ιανουαρίου: Πεθαίνει ο 17χρονος **Ajioub Alhammi** σε νοσοκομείο της Τυνησίας. Τη Δευτέρα 3 Ιανουαρίου είχε αυτοπυρποληθεί σε ένα λύκειο της Τύνιδας, όταν τιμωρήθηκε από τις αρχές του σχολείου του επειδή είχε συμμετάσχει στην οργάνωση μιας εκδήλωσης αλληλεγγύης στις κοινωνικές διαμαρτυρίες. Ο Ajioub είχε προσπαθήσει να οργανώσει στο Ινστιτούτο Αλ Γουάφα μία διαδήλωση αλληλεγγύης στην εξέγερση στη Sidi Bouzid. Ο διευθυντής του σχολείου του τον απέβαλλε για 15 μέρες και τότε πήρε την απόφαση να αυτοπυρποληθεί δημόσια.

8-9 Ιανουαρίου: Ο κόσμος κατεβάζει και καίει τα τεράστια πορτραίτα-αφίσες του Μπεν Αλί. Στην πρωτεύουσα Τύνιδα, στην κεντρική πλατεία, τα MAT έριξαν δακρυγόνα σε ευθεία βολή σε μια διαδήλωση φοιτητών. Σε άλλη διαδήλωση των καλλιτεχνών, η κατάληξη ήταν η ίδια. Οι μπάτσοι χτύπησαν με βιαιότητα την πορεία. Τουλάχιστον 50 άνθρωποι έχασαν τη ζωή τους κατά τη διάρκεια του Σαββατοκύριακου. Οι ταραχές εξελίσσονται με απρόβλεπτο και χαοτικό τρόπο, χάρη στην απουσία παραδοσιακών οργανωτικών και θεσμικών πολιτικών

δομών. Τα συνδικάτα αρνούνται να καταδικάσουν το κίνημα, δεν μπορούν να κάνουν αλλιώς αφού αποτελούν την μοναδική αντιπολιτευτική δομή διαμεσολάβησης, που σίγουρα θα διεκδικήσει μερίδιο από την πίτα στο μέλλον.

11 Ιανουαρίου: Συνεχίζεται η εξέγερση. Η πρεσβεία της Τυνησίας στο Παρίσι δέχτηκε επίθεση με εκρηκτικά.

12 Ιανουαρίου: Ο πρόεδρος της Τυνησίας Μπεν Αλί ανακοίνωσε την απόφασή του να κλείσει τα σχολεία και τα πανεπιστήμια «μέχρι νεωτέρας», ως ένα μέτρο απελπισίας, με στόχο την αποδυνάμωση των διαμαρτυριών οι οποίες συνεχίζονται. Η άρχουσα τάξη παραπονιέται ότι «κάνει χρήματα με την ολοκληρωτική παράλυση της χώρας».

13 Ιανουαρίου: Κηρύσσεται "κατάσταση εκτάκτου ανάγκης". Απαγορεύονται οι συναθροίσεις άνω των 3 ατόμων, ο στρατός και η αστυνομία «θα ανοίγουν πυρ» εναντίον όσων δεν υπακούν τις εντολές και επιβάλλεται απαγόρευση κυκλοφορίας καθημερινά από τις 18:00 ως τις 06:00. Οι εξεγερμένοι/ες δεν πειθαρχούν στα μέτρα.

14 Ιανουαρίου: Ο πρόεδρος της χώρας Μπεν Αλί εγκαταλείπει την Τυνησία και καταφεύγει στη Σαουδική Αραβία. Την εξουσία ανέλαβε ο μέχρι τότε πρωθυπουργός Mohammed Ghannouchi, ανακοινώνοντας την σύσταση προσωρινής κυβέρνησης και την διενέργεια ελεύθερων εκλογών. Οι συγκρούσεις και οι απεργίες συνεχίζονται μέχρι και σήμερα υποδηλώνοντας πως τα αίτια της εξέγερσης είναι βαθύτερα και ξεπερνούν την απλή εκδημοκρατίση του πολιτικού συστήματος.

21 Ιανουαρίου: Αν και ο προσωρινός πρόεδρος Γκανουσί έχει δεσμευτεί για εκκαθάριση του πολιτικού συστήματος και διενέργεια εκλογών σε 6 μήνες οι εξεγερμένοι/ες δεν πείθονται. Πλήθος κόσμου από διάφορες πόλεις συστήνουν «καραβάνια» και συναντιούνται στην Τύνιδα όπου και στρατοπεδεύουν μπροστά σε κυβερνητικά κτήρια διεκδικώντας την παραίτηση της προσωρινής κυβέρνησης. «Μην κλέβετε το όνειρο μας!», «Συνεχίζουμε την επανάσταση μας!», «Μας έχουν κλέψει τον πλούτο μας, δεν θα μας κλέψουν και την επανάσταση μας!», «Φύγετε, φύγετε, φύγετε!», ήταν από τα αναρίθμητα συνθήματα τα οποία φώναζαν οι διαδηλωτές.

28 Ιανουαρίου: Μετά τον ανασχηματισμό της κυβέρνησης Ghannouchi και ενώ οι συγκεντρώσεις έξω από κυβερνητικά κτήρια συνεχίζονται το «Μέτωπο 14 Γενάρη», μια συμμαχία πολιτικών και κοινωνικών οργανώσεων, ανακοινώνει πως απορρίπτει την «προσωρινή κυβέρνηση εθνικής ενότητας» και καλεί στην δημιουργία «πανεθνικού συμβουλίου για την προστασία της επανάστασης» στην οποία θα πρέπει να συμμετέχουν όλες οι κοινωνικές και πολιτικές δυνάμεις, από συνδικαλιστικές οργανώσεις, επιτροπές και συμβούλια μέχρι και πολιτιστικοί σύλλογοι. που τάχθηκαν κατά της δικτατορίας και υπέρ της κοινωνικής δικαιοσύνης και της ελευθερίας.

¹ Η Τυνησία έχει ισχυρή εξάρτηση από τον τουρισμό και τη γεωργία. Μία από τις αιτίες της αυξανόμενης ανεργίας αποτελεί η μείωση του εμπορίου με την Ευρώπη, της κύριας εμπορικής της συναίρου καθώς και του τουρισμού λόγω της μείωσης της ζήτησης από τους Ευρωπαίους των οποίων οι καταναλωτικές δυνατότητες περιορίζονται λόγω της κρίσης.

² Η Αλγερία, πλούσια σε πηγές πετρελαίου και φυσικού αερίου (60.000.000.000 δολάρια κέρδη το 2010 από εξαγωγές), δεν μπορεί να θρέψει τους κατοίκους της. Βασική αιτία της κοινωνικής έκρηξης αποτελεί η ραγδαία αύξηση των τιμών των τροφίμων. Ενδεικτικά αναφέρεται ότι η τιμή του λαδιού και του αλευριού διπλασιάστηκε τους τελευταίους μήνες. Υπερδιπλασιάστηκε η τιμή της ζάχαρης, που έφτασε να πωλείται 150 δινάρια, από 70 που κόστιζε πριν από μερικούς μήνες.

Για ενημέρωση, υλικό, προκυρήξεις επισκεφθείτε:

<http://rioter.info>

<http://athens.indymedia.org>

ΕΤΟΝ ΦΡΑΧΤΗ ΤΟΥ ΕΒΡΟΥ ΚΑΙ ΕΤΟΝ ΠΙΑΤΟ ΤΟΥ ΑΙΓΑΙΟΥ...

Λέγεται ότι εντός του 2010 μέσω του Έβρου καταγράφηκε μία από τις μεγαλύτερες εισροές "παράνομων" μεταναστών στην ιστορία της ΕΕ, με περισσότερους από 31.000 μετανάστες να έχουν περάσει τα σύνορα με την Τουρκία, μόνο στο διάστημα μεταξύ Ιανουαρίου - Σεπτεμβρίου, καταρρίπτοντας τα προηγούμενα πανευρωπαϊκά ρεκόρ εισόδου σε ευρωπαϊκό έδαφος που καταγράφηκαν το 2006. Μετά από την τοποθέτηση μονάδας ταχείας επέμβασης 175 συνοριοφυλάκων της Ευρωπαϊκής Υπηρεσίας Φύλαξης των Συνόρων (FRONTEX) στον Έβρο, η ελληνική κυβέρνηση προχωράει στη δημιουργία ενός φράκτη 12,5 χλμ. στην περιοχή των Χερσαίων συνόρων, με διακηρυγμένο σκοπό την αποτροπή της "παράνομης" εισόδου των 350 μεταναστών περίπου, που εισέρχονται ημερησίως στην Ελλάδα και στη συνέχεια στην Ε.Ε. Η κατασκευή ενός τέτοιου φράκτη - τείχους ρατσισμού και εξαθλίωσης, αποτελεί μια ακόμα πράξη βαρβαρότητας και παραβίασης ανθρωπίνων ελευθεριών, η οποία σε καμία περίπτωση δεν μπορεί να αντιμετωπίσει το τεράστιο έκτασης και βάθους, κοινωνικο-οικονομικό φαινόμενο της μετανάστευσης από τρίτες χώρες προς την Ε.Ε. δια μέσου της Ελλάδας.

Λίγα λόγια για τη Frontex

Η Frontex "υπηρετεί" από το 2005, έτος ίδρυσης της, τη φύλαξη των συνόρων της Ευρώπης. Με τη συνθήκη του Σένγκεν, καταργήθηκαν τα σύνορα μεταξύ των περισσότερων χωρών της ηπειρωτικής Ευρώπης και έτσι ανατέθηκε στη νέα αυτή αρχή η φύλαξη 42.672 χιλιομέτρων των εξωτερικών θαλάσσιων συνόρων και 8.826 χιλιομέτρων των χερσαίων συνόρων. Σύμφωνα με την επίσημη ιστοσελίδα της Frontex η ευθύνη της είναι "η εξασφάλιση ότι τα εξωτερικά σύνορα της ΕΕ παραμένουν διαπερατά και αποτελεσματικά για τους καλύτερους ταξιδιώτες ενώ είναι ένα αποτελεσματικό

εμπόδιο για το διασυνοριακό έγκλημα". Με απλή συνεπαγωγή καταλαβαίνουμε ότι για τη Frontex ο κάθε μετανάστης που σκοτώνεται στα ευρωπαϊκά σύνορα εκπροσωπεί το "διασυνοριακό έγκλημα"...

Συνέπειες του τείχους

Στην ουσία, η Ευρώπη μετατρέπεται σταδιακά σε ένα φρούριο. Από το 1993 μέχρι και τον Ιούνιο του 2010, πάνω από 13.824 άνθρωποι έχασαν τη ζωή τους, στην προσπάθεια τους να περάσουν τα ευρωπαϊκά σύνορα. Όσο πιο προστατευμένα είναι τα τείχη της Ευρώπης, τόσο περισσότεροι άνθρωποι χάνουν τη ζωή τους, προσπαθώντας να εισέλθουν "παράνομα" στα εδάφη της, και τόσο πιο κερδοφόρα μαφιόζικη μπίζνα γίνεται η διακίνηση ανθρώπων. Με την απόφαση του υπουργείου "προστασίας του Πολίτη", λοιπόν, να διευκολύνει το έργο της Frontex, τοποθετώντας συρματοπλέγματα-τείχη στον Έβρο, το μόνο που καταφέρνει είναι να αυξήσει την μετανάστευση δια της θαλάσσιας οδού, κάτι που σημαίνει περισσότερους θανάτους από εμβολισμούς πλοίων, λόγω κακοκαιρίας κτλ.

Παράλληλα, καταργείται de facto το δικαίωμα αίτησης ασύλου για τους πολιτικούς πρόσφυγες. Αν κάποιος δεν μπορεί καν να περάσει τα σύνορα, αποκλείεται εκ των προτέρων η οποιαδήποτε πιθανότητα να ικανοποιεί τις διεθνείς συνθήκες του καθεστώτος προστασίας που προβλέπονται. Ας φανταστούμε μόνο τι σημαίνει αυτό για τους Ιρανοί αντιπολιτευόμενους που αντιμετωπίζουν τις θανατικές ποινές της θεοκρατικής δικτατορίας.

Από την άλλη πλευρά, με την κατασκευή αυτού του τείχους, η κυβέρνηση καταφέρνει να χαϊδέψει τα αυτιά των συντηρητικών πολιτικών ακροατηρίων και ταυτόχρονα να κάνει ένα σημαντικό βήμα στην κατεύθυνση της στρατιωτικοποίησης

της αστυνόμευσης και της εσωτερικής «ασφάλειας». Από τη στρατοχωροφυλακή της Frontex που επιτηρεί τα σύνορα έως τους οπλισμένους με πολεμικά όπλα αστυνομικούς που έχουν καταλάβει το κέντρο της Αθήνας, και από το συναγερμό των στρατιωτικών μονάδων κατά τη διάρκεια του Δεκεμβρη έως την εκπαίδευση των ειδικών δυνάμεων του στρατού για την καταστολή διαδηλώσεων, η παραδοσιακή απόσταση που στους "καιρούς της δημοκρατίας" χωρίζει την αστυνομία από το στρατό μοιάζει να καλύπτεται με ταχύ ρυθμό.

Οι μετανάστες είναι ένα κομμάτι μόνο...

Το μεταναστευτικό δεν είναι φαινόμενο που οφείλεται σε "ειδικές συνθήκες" αλλά δομικό στοιχείο του σύγχρονου ολοκληρωτισμού. Αναλύοντάς το, βλέπουμε ότι ο στόχος του παγκόσμιου κεφαλαίου είναι απλός. Τεράστιες μάζες φτηνού εργατικού δυναμικού, χωρίς μόνιμες σχέσεις εργασίας, σε μια συνεχή κατάσταση κινητικότητας και παρανομίας: από τα στρατόπεδα συγκέντρωσης, στις πόλεις και τη μαύρη εργασία, στα πογκρόμ και τις απελάσεις, επανείσοδος και πάλι από την αρχή. Σε ένα ματωμένο κύκλο, το κεφάλαιο τρομοκρατεί ακόμα περισσότερο, στο όνομα της «ασφάλειας», διαιρεί τους καταπιεσμένους με το μαστίγιο του φόβου και το καρότο της «εθνικής ενότητας», συρρικνώνει τις ελευθερίες και τις ζωές ντόπιων και μη, εργαζομένων.

Το ν' αντισταθούμε, λοιπόν, σ' ένα καθεστώς εξαίρεσης είναι αυτονόητο. Το να ξεγεγηθούμε μαζί με τους μετανάστες για την πλήρη ελευθερία μας, χωρίς αφεντικά και κράτη να παίζουν σκάκι με τις ζωές μας είναι αναγκαίο...

ΗΜΕΡΕΣ ΦΛΕΒΑΡΗ

13 Φεβρουαρίου 1973, Αθήνα

Γίνεται διαδήλωση μέσα στο Πολυτεχνείο και η χούντα παραβιάζει το πανεπιστημιακό άσυλο, δίνοντας εντολή στην αστυνομία να επέμβει. 11 φοιτητές συλλαμβάνονται και παραπέμπονται σε δίκη. Με αφορμή αυτά τα γεγονότα, στις 21 Φεβρουαρίου, περίπου τρεις με τέσσερις χιλιάδες φοιτητές της Νομικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών κατέλαβαν το κτίριο της σχολής στο κέντρο της Αθήνας επί της οδού Σόλωνος, ζητώντας ανάκληση του νόμου 1347 που επέβαλε την στράτευση «αντιδραστικών νέων», καθώς 88 συμφοιτητές τους είχαν ήδη στρατολογηθεί με τη βία. Η αστυνομία έλαβε εντολή να επέμβει και πολλοί φοιτητές σε γύρω δρόμους υπέστησαν αστυνομική βία, χωρίς όμως τελικά να παραβιαστεί το πανεπιστημιακό άσυλο. Τα γεγονότα στη Νομική αναφέρονται συχνά ως προάγγελος της εξέγερσης του Πολυτεχνείου.

13 Φεβρουαρίου 2010, Γερμανία

Η παραδοσιακή "πένθιμη πορεία" των περίπου 6.000 νεοναζί στη Δρέσδη, απετράπη για πρώτη φορά στα χρονικά από 12.000 αντιφασίστες/τριες διαδηλωτές, οι οποίοι/ες στήνοντας οδοφράγματα εμπόδισαν την είσοδο τους στο ιστορικό κέντρο της πόλης. Οι νοσταλγοί του Χίτλερ συγκεντρώνονται κάθε χρόνο με αφορμή τον βομβαρδισμό της πόλης από τους Συμμάχους το 1945, που είχε σαν αποτέλεσμα την ολοκληρωτική καταστροφή της πόλης.

21 Φεβρουαρίου 1848

Δημοσιεύεται για πρώτη φορά, λίγες ημέρες πριν την Φεβρουαριανή Επανάσταση του 1848 στο Παρίσι, το Κομμουνιστικό Μανιφέστο των Κάρλ Μάρξ και Φρίντριχ Ένγκελς. Θεωρείται ως ένα θεωρητικό κείμενο για την καπιταλιστική και την σοσιαλιστική κοινωνία, αλλά ταυτόχρονα και οδηγός για δράση, οδηγός για την προλεταριακή επανάσταση που θα ανατρέψει την κυριαρχία της αστικής τάξης και θα εγκαθιδρύσει μια αταξική κοινωνία.

22 Φεβρουαρίου 1848, Παρίσι

Ξεσπά η λεγόμενη "Φεβρουαριανή Επανάσταση" στη Γαλλία, που οδήγησε στην κατάρρευση της βασιλείας και στην εγκαθίδρυση της Β' Γαλλικής Δημοκρατίας. Η οικονομική πιστωτική κρίση που έπληξε την Ευρώπη το 1846 καθώς και ο έντονα συντηρητικός χαρακτήρας του καθεστώτος του Λουδοβίκου Φιλίππου άρχισε σιγά - σιγά να προκαλεί δυσφορία και δυσαρέσκεια στην γαλλική κοινωνία, η οποία μεταξύ άλλων επιζητούσε και μεταρρυθμίσεις στο πολιτικό σύστημα. Συγκεκριμένα, ένα από τα βασικά αιτήματα ήταν η επέκταση του δικαιώματος της ψήφου (μόνο για τους άνδρες φυσικά!). Οι παραπάνω εξελίξεις, σε συνδυασμό με την διάχυση στη γαλλική κοινωνία των σοσιαλιστικών ιδεών, οδήγησαν σε εξέγερση, η οποία αποτέλεσε κατά κάποιο τρόπο το έναυσμα για τις επαναστάσεις που ακολούθησαν στην Ευρώπη.

27 Φεβρουαρίου 1979, Αγγλία

Τελειώνει ο βαρύς βρετανικός απεργιακός «χειμώνας της δυσαρέσκειας» («Winter of Discontent»). Πρόκειται για 9μηνη απεργιακή περίοδο, την σημαντικότερη στην ιστορία του βρετανικού εργατικού κινήματος από το 1926. Ο αριθμός των απεργιών και των απεργιών ξεπέρασε κάθε μεταπολεμικό προηγούμενο και οι εργαζόμενοι κατάφεραν μία σειρά από νίκες καθώς και την πτώση της κυβέρνησης των εργατικών. Ο τότε πρωθυπουργός Κάλαχαν έλεγε ότι η κυβέρνησή του έπεσε εξαιτίας των «ανυπάκουων και άπληστων συνδικάτων». Τον επόμενο μήνα οι εργατικοί θα χάσουν τις εκλογές και η Θάτσερ αναλαμβάνει τη ριζική ανασυγκρότηση του βρετανικού καπιταλισμού.

Φεβρουάριος 1917, Αγ. Πετρούπολη, Ρωσία

Βρισκόμαστε προς το τέλος του Α' παγκοσμίου πολέμου, ο κόσμος έχει βιώσει τη φρίκη του πολέμου και μετρά θύματα σε εκατομμύρια αριθμούς.

Τον Φλεβάρη του 1917 ξεσπούν στην πρωτεύουσα της Ρωσίας μαζικές απεργίες και δυναμικές διαδηλώσεις. Ο κόσμος κατεβαίνει αποφασισμένος στους δρόμους εξελίσσοντας τις διαδηλώσεις σε οργανωμένο επαναστατικό κίνημα. Εξάλλου, οι μνημες των σοβιέτ του 1905 είναι πρόσφατες. Παράλληλα εκδηλώνονται ανταρσίες σε διάφορους στρατώνες. Ο τσάρος ανησυχεί γνωρίζοντας ότι τα στρατεύματα δεν πρόκειται να ανοίξουν πυρ στα πλήθη.

Δημιουργείται σχετικά γρήγορα ένα σοβιέτ από εκπροσώπους εργατών και στρατιωτών, τα στρατεύματα έχουν πάρει ξεκάθαρη θέση.

Στις 15 Μαρτίου ο τσάρος Νικόλαος Β' παραιτείται από τον θρόνο, ενώ ο διάδοχός του δούκας Μιχαήλ δεν δέχεται τις ευθύνες. Η χιλιετής ρώσικη μοναρχία φτάνει στο τέλος της.

Προσωρινά ανέλαβε πρωθυπουργός ο πρίγκιπας Λβοφ, ο οποίος αντιπροσωπεύοντας τα συμφέροντα της αστικής τάξης διακήρυξε ότι θα συνέχιζε την ένοπλη σύγκρουση με τη Γερμανία μέχρι την τελική νίκη της Ρωσίας στον Α' Παγκόσμιο πόλεμο και ότι θα εφάρμοζε φιλελεύθερο πολιτικό πρόγραμμα μεταπολεμικά. Οι υποσχέσεις αυτές δεν ικανοποίησαν το λαό, που ανέμενε ριζικές αλλαγές μέσα στις κακουχίες του πολέμου, της πείνας και της εξαθλίωσης. Η προλεταριακή επανάσταση είχε γίνει κοινή συνείδηση και μια αστική φιλελεύθερη δημοκρατία φαινόταν τόσο ξεπερασμένη το 1917, όσο επί τσαρισμού η συνταγματική μοναρχία.

Λίγο αργότερα οι στρατιώτες εκδίδουν ανακοίνωση με την οποία δηλώνουν ότι αρνούνται να υπακούσουν στους "πρώην" αξιωματικούς τους και ότι δεν θα δεχόταν πια παρά μόνο τις διαταγές που θα προερχόταν από το σοβιέτ.

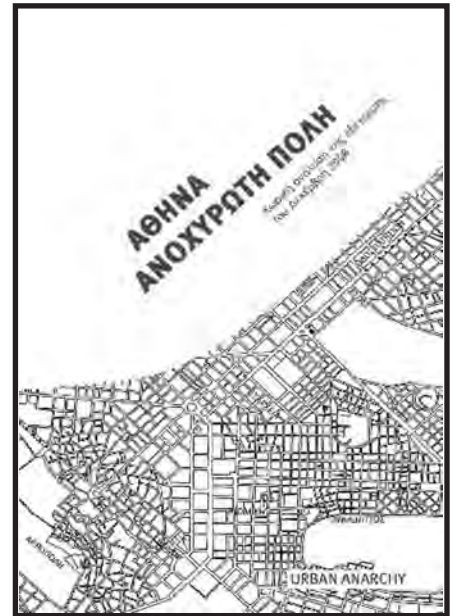
Μέσα σε διάστημα λίγων ημερών δεν υπήρχε πόλη που να μην είχε αποκτήσει την δική της επαναστατική διοίκηση (σοβιέτ ή επιτροπή). Στις 22 Μαρτίου είχαν σχηματισθεί 77 σοβιέτ πόλεων, σοβιέτ των αγροτών, των στρατιωτών και επαναστατικές επιτροπές κάθε είδους.

Μέσα στον Μάρτιο φυλακίστηκε η αυτοκρατορική οικογένεια (η οποία τον Ιούλιο του 1918 εκτελέστηκε), καταργήθηκε η θανατική ποινή, σταμάτησαν τα πογκρόμ κατά των εβραίων και χορηγήθηκε το δικαίωμα του εκλέγειν και του εκλέγεσθαι στις γυναίκες. Οι βάσεις για την επανάσταση τον Οκτώβρη του 1917 έχουν μπει.

ΤΟ **ΕΘΝΙΚΟ ΣΥΜΦΕΡΟΝ**
ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΣΥΜΦΕΡΟΝ
ΤΩΝ **ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ**
Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ
ΣΤΟΥΣ 300 ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ ΕΡΓΑΤΕΣ
ΑΠΕΡΓΟΥΣ ΠΕΙΝΑΣ (σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη)
ΕΙΝΑΙ **ΘΕΣΗ ΜΑΧΗΣ**
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΥΠΟΤΙΜΗΣΗ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΑΣ
ΝΤΟΠΙΩΝ ΚΑΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ

διαδηλώση | πεμπτη 10/2
6:00 μμ
Αγ.Βαρβαρα Ανω Τευμπα
γηπεδο Πάοκ

ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ

ΑΘΗΝΑ ΑΝΟΧΥΡΩΤΗ ΠΟΛΗ
Χωρική ανάλυση της
εξέγερσης του
Δεκέμβρη 2008
Εκδόσεις **URBAN ANARCHY**

Το βιβλίο επιχειρεί μία περιπλάνηση στην αθηναϊκή μητρόπολη πριν και τα κατά τη διάρκεια της εξέγερσης του 2008, επιδιώκοντας να φωτίσει εκείνες τις πλευρές που πυροδότησαν τις δεκεμβριανές συγκρούσεις. Αντιμετωπίζει το χώρο ως παράγωγο των ανθρώπινων σχέσεων και τις πόλεις ως χώρους συνύπαρξης που μπορούν να λειτουργήσουν ως πεδία αντίστασης και διεκδίκησης της καθημερινής ζωής. Μέσα από μια περιήγηση στα ιδιαίτερα πολεοδομικά χαρακτηριστικά της Αθήνας παρουσιάζει τη χωρική εξάπλωση των συγκρούσεων ερευνώντας τη σχέση του αστικού χώρου με τα συμβάντα των ημερών και τις μετέπειτα παρακαταθήκες τους στον ιστό της πόλης. Αυτό που ανέδειξε ο Δεκέμβρης του 2008, είναι πως όπου υπάρχει καταπίεση θα υπάρχει και αντίσταση, όπου υπάρχει βία θα υπάρχει και αντιβία, όπου υπάρχουν άνθρωποι θα υπάρχει και αγώνας για ζωή και τότε ο θάνατος δε θα έχει πια εξουσία.

Μπορείτε να προμηθευτείτε το βιβλίο από την δανειστική βιβλιοθήκη της κατάληψης Φάμπρικα Υφανέτι τις μέρες και ώρες που λειτουργεί το καφενείο.

Διαβάστε το ή κατεβάστε το **INTERNETIKA** από:
Urbananarchy.gr
www.anarxeio.gr
και από το σάιτ της **ΥΦΑΝΕΤ**:
Yfanet.net.

ΚΟΥΦΑΛΕΣ ΔΕΝ ΞΟΦΛΗΣΑΜΕ

Τυνησία

Αλγερία

Ιορδανία

Οι φωτιές και οι συγκρούσεις στο Ρίο της Βραζιλίας, στη Βολιβία, στη Ρώμη, στην Αθήνα, στη Γαλλία, στην Αλγερία, στην Ιορδανία και στην Τυνησία μαρτυρούν ότι υπάρχουν χιλιάδες εδώ και εκεί και σε πολλά σημεία του πλανήτη, που αγωνίζονται ενάντια στην έρμη του παρόντος. Ο αγώνας ενάντια στο μέλλον που μας επιφυλλάσσουν δεν μπορεί παρά να είναι αγώνας ενάντια στον καπιταλιστικό κόσμο...

Οι φωτιές και οι συγκρούσεις στο Ρίο της Βραζιλίας, στην Βολιβία, στην Ρώμη, στην Αθήνα, στην Γαλλία, στην Αλγερία, στην Ιορδανία και στην Τυνησία μαρτυρούν ότι υπάρχουν χιλιάδες εδώ και εκεί και σε πολλά σημεία του πλανήτη, που αγωνίζονται ενάντια στην έρμη του παρόντος. Ο αγώνας ενάντια στο μέλλον που μας επιφυλλάσσουν δεν μπορεί παρά να είναι αγώνας ενάντια στον καπιταλιστικό κόσμο...

ΤΟ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟ ΘΑ ΓΙΝΕΙ Ο ΝΕΚΡΟΘΑΦΤΗΣ ΣΑΣ

Οι φωτιές και οι συγκρούσεις στο Ρίο της Βραζιλίας, στη Βολιβία, στη Ρώμη, στην Αθήνα, στη Γαλλία, στην Αλγερία, στην Ιορδανία και στην Τυνησία μαρτυρούν ότι υπάρχουν χιλιάδες εδώ και εκεί και σε πολλά σημεία του πλανήτη, που αγωνίζονται ενάντια στην έρμη του παρόντος. Ο αγώνας ενάντια στο μέλλον που μας επιφυλλάσσουν δεν μπορεί παρά να είναι αγώνας ενάντια στον καπιταλιστικό κόσμο...